

ERDÉSZETI LAPOK

gálatot.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Midőn a kil

KÖZLÖNYE

12. FÜZET.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Felelős szerkesztő

CZILLINGER JÁNOS

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1927. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet.

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közölhetnek.

(Telefon: Teréz 237—22.)

Kérelem

a tagdíjak és az előfizetési díjak beküldésére

Felkérjük az Országos Erdészeti Egyesület t. tagjait és az Erdészeti Lapok t. előfizetőit, hogy tagdíjajukat, illetőleg az előfizetési díjakat jelen számunkhoz csatolt postatakarék-pénztári csekklap felhasználásával mielőbb beküldeni szíveskedjenek.

Az 1927. évi közgyűlés határozata szerint a tagdíj 1928-ra:

1. földbirtokok, uradalmak, jogi személyek és cégek részéről:

a) ha alapító tagok 20 pengő

b) ha rendes tagok 24 pengő

2. tisztségviselők és alkalmazottak részéről:

a) ha alapító tagok 16 pengő

b) ha rendes tagok 20 pengő

3. nyugdíjas tisztségviselők és főiskolai hallgatók részéről: általában 12 pengő

kérjük azonban, hogy amennyiben viszonyaik megengedik, a 2 alatti tagdíjakat fizetni szíveskedjenek.

Az „Erdészeti Lapok” előfizetési díja egész évre 24 pengő, erdészeti altiszteknek 12 pengő.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai az „Erdészeti Lapokat” a fenti tagdíjak ellenében kapják, külön előfizetési díjat tehát nem fizetnek.

Budapest, 1927 december hóben.

A t

Ungvári Rónay Antal †

1841—1927

A magyar erdészetnek ismét egy kiválósága, egyik oszlopos tagja: ungvári *Rónay* Antal nyug. miniszteri tanácsos dült ki november hó 30-án az élők sorából. Magas, kiváltságos korban, életének 86-ik évében tüdőgyulladás támadta meg a különben egészséges, szívós szervezetet, amely betegség rövid idő alatt elvégezte végzetes munkáját.

Ungvári *Rónay* Antal 1841. évi június hó 17-én Ung vármegye Lyutta községében született. Középiskolai tanulmányainak befejeztével a selmecbányai bányászati és erdészeti akadémia erdészeti fakultására iratkozott be. Miután az akadémián 1862. évben abszolitóriumot nyert, mint díjtalan erdészjelölt az ungvári főerdőhivatalnál állami szolgálatba lépett, azonban ismereteinek és tanulmányainak bővítése céljából csakhamar az árvai közbirtokossági uradalomhoz, majd pedig gróf Eltz vukovári (Szlavonia) erdőbirtokára ment át. Időközben 1865. évi szeptember hó 28-án letette az erdészeti államvizsgát s ezzel megszerezte az erdészeti oklevelet.

A magánuradalmakban szerzett gyakorlati ismeretekkel kibővített tudással *Rónay* 1868. évi szeptember hó 8-án újból az állam szolgálatába lépett s az ungvári főerdőhivatal kerületében azonnal erdész, három év múlva ellenörködő főerdész, majd erdőrendező lett. Innen 1873-ban a máramarosszigeti erdőigazgatósághoz került mint erdőtítkár s néhány hónap múlva újból az ungvári főerdőhivatalhoz erdőmesterré nevezték ki, megbízták a főerdőhivatal vezetésével s ugyanott 1875-ben főerdőmester lett. *Rónay* már ebben az időben is annyira

kivált kartársai közül, hogy 1881. évben, akkoriban szokatlanul fiatalon, 40 éves korában a földművelésügyi minisztériumba főerdőtanácsossá nevezték ki s ott mint a kincstári erdők ügyosztályának vezetője tíz éven át teljesített kiváló és értékes szolgálatot.

Midőn a kilencvenes évek elején a m. kir. Államvasutak mindinkább fokozódó talpfaszükségletének belföldi tölgytalp-fákkal való fedezése már nagy nehézségbe ütközött s át kellett térni a bükktalpfák termelésére, az ungvári főerdőhivatal kerületét szemelték ki a bükktalpfák termelésére. Ennek a nagy körütekintést és óvatos eljárást igénylő munkálatnak szakszerű irányítása és vezetése céljából egyrészt, másrészt pedig az ungvármegyei nagykiterjedésű kincstári bükkösök minél intenzívebb kihasználása érdekében, *Rónay Antal*, mint az ungvári főerdőhivatali kerület alapos ismerője, 1891-ben ismét az ungvári főerdőhivatal élére került, ott a bükktalpfatermelés érdekében utakat és erdei vasutakat építtetett s megindította a bükktalpfatermelést is olyan nagy mértékben, hogy a M. Á. V. Perecsenyben talpfatelítőttelepet állított fel a termelt talpfa telítésére.

*Rónay Antal*nak az ungvári főerdőhivatal vezetése körül szerzett kiváló érdemei legfelsőbb helyen is többízben elismerésre találtak, amennyiben a Vaskorona-rend lovagkeresztjével történt kitüntetésén kívül 1905-ben elnyerte a miniszteri tanácsosi címet, 1909-ben pedig valóságos miniszteri tanácsossá nevezték ki s ebben a minőségben szolgált 1910. évi augusztus hó végéig, amikor is 41 évet meghaladó, érdemekben gazdag kincstári szolgálata után nyugalomba vonult. Tulajdonosa volt még a szerb királyi Takova-rendnek is.

*Rónay Antal*t, mint tisztviselőt és mint hivatalfőnököt vasszorgalma, rendkívüli munkabírása és ellentmondást nem tűrő energiája, emellett azonban páratlan jószívűsége, munkatársai iránti szeretete és azok megbecsülése jellemezte. Ezért tisztviselőtársainak tiszteletét, szeretetét és becsülését méltán ki is érdemelte. *Rónay* volt az, aki akkor, mikor még az állami erdőtisztek státusza más szolgálatbeli tisztviselők státusához képest igen mostoha volt, a helyzet javítása iránt mozgalmat indított, a mozgalom élére állt s

ügyünk érdekében szívós odaadással addig küzdött, míg fáradóságait siker koronázta.

Rónay Antal nemcsak mint tisztviselő, hanem a társadalomban is felette népszerű egyéniség volt, akinek bölcs tanácsait a város és vármegye is többször kikérte.

Nyugalombavonulása után Ung vármegye nagybereznai választókerülete munkapárti programmal képviselőjévé választotta s mint ilyen, pártjának számottevő, érdemes tagja volt s haláláig a Tisza István Társaskörnek köztiszteletben álló tagja maradt.

Fiatal korában az erdészeti irodalom terén is tevékenyen működött s az „Erdészeti Lapok”-ban részint saját neve, részint Rút Antal, részint pedig R. A. jelzéssel jelentek meg számottevő, értékes tanulmányai.

Emlékét kegyelettel fogjuk megőrizni.

B. E.

A felvidéki erdőbirtokreform rejtett veszedelmei

A létért, a mindennapi kenyérért való gyötrelmes küzdelemben, — szervezetlenségünkben és fejvesztettségünkben, — a hagyományos nemtörődömségen kívül — a belső feladatok megoldatlan tömegében látom okát annak, hogy oly kevés szó hallik a mi egykori szép erdőségeinkről, kintrekedt véreink szánalomraméltó sorsáról.

Pedig mi volna természetesebb, mint örökösen erről beszélni, elszakított erdeink és szaktársaink sorsával törődve, lépésről lépésre közeledni elképzelt ideálunk, régi nagyságunk felé.

Erdeink elvesztése óta azonban úgy éltük át ezt a néhány esztendő, *mintha mi se történt volna.*

Egy-két sűgva-bűgva kimondott titokzatos szó, néhány elkeseredett hangulatú cikkecske, egy-két átutazó szaktársunk kétségbeejtő vagy bizakodó elbeszélése... az egész, ami ezzel a fájdalmas veszteséggel szemben eddig részünkről megnyilvánult.